

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608067700160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

«O Jesu, du är än
den blindes tröst på jorden,
du alla arnas vän,
själ faru i tiden vorden!»

«Olie!» hvæste en Stemme, «den unge Patron! den unge Patron er her!»

Men Olie, der som alle Smedde var stokdøv, sang videre:

«Den natt, mig løljer nu,
skalt en gång sig förklara,
ty en gång öppnar du
min syn bland änglars skara!»

Hans «Krigsmedalje», som Farbroder Anselm talte om, funkede i Lyset af Harpixpindene, der nu spiddedes i Plankevæggen, eller lagdes på Bordet, med den brændende Ende ud i Rummet. Og frem dukkede de, der i Mørket havde lyttet til den Døves og Blindes Sang.

Steffan blev kold om Hærrødderne. Så han ret? Sad han med Zegelet i «Bjergets» Inderste? Han havde set dem før, men da ved Dagens Lys. Og nu – her i det gustne Skær fra Fyrreklynerne, i det røde og grønne fra Slakkestenene, der glødede rundt om i Mørket som sviende Øjne, steg de frem som Fabellyt af Jordens Inderste, Væsnere fra Folkenes Beretninger på Morgongåfva om Resarc-Beugts Eventyr –: fuldkomment nøgne Hoveder som Struds-Æg, opspilte Øjne, glippende gennem Stær, tandløse Munde som Fiskesvælg, Pander som bulnende Paddehatte, idiotisk lallende Tunger og fægtende Håndflader med afklippede Fingre, Armstumper som brudte Vinger. Og over dem, på det regnbuebelyste Loft ravede en anden Flok frem, en ny Skyggeverden, med Hoveder som Kugler, med Rygge som Hvalers, med Arme som Goplers og som Luffer, fængende mod Brynte og Susan, mod ham. Og et Kor af Stemmer kvækkede og gurglede gennem Smeddens Sang:

«Gi' en Sexskilling, Patron! å en lille Lap!»

«Gi' et Fingerbøl, bare et lille Fingerbøl Brændevink!»

«En Stump Skrå, å en lille Stump!»

En lang Arm, kødløs og hvid som et Skelets, hagede sig fast om Bryntes Skulder. Skikkelsen forsvandt i Mørket, men en bedøvende